

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης



ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!



Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΑΛΑΣΡΙΤΟΥ 1 ΠΕΙΡΑΙΑΣ ΤΗΛ.: 4928007 ΧΡΟΝΟΣ 2ος ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25 ΑΠΡΙΛΗ 1986 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 19 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 30

ΔΥΣΚΟΛΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΚΡΟΒΑΤΕΣ

Η Αμερική είχε μια καθαρή θέση. Η Ρωσία είχε επίσης μια καθαρή θέση. Ο Καντάρι το ίδιο. Η Ευρώπη είχε μια κατεύθυνση. Ο τρίτος κόσμος, οι αδέσμευτοι, ήταν σφαιρικοί.

Η κυβέρνηση Παπανδρέου έγινε γελοία. Γι' άλλη μια φορά θέλησε να παίξει το γινώστώ της παιχνιδιό. Να κάνει φιλορώσικη πολιτική και να τάξει καλά με τη Δύση, ιδιαίτερα με την Ευρώπη. Αυτό το κόλπο έχει πια περάσει και ο ακροβάτης Παπανδρέου μπορεί να μετράει για μεγάλος πολιτικός μέχρι τη στιγμή που επικρατεί σχετική ηρεμία στις σχέσεις ανάμεσα στις υπερδυνάμεις ή ανάμεσα στην Ευρώπη και στη Ρωσία.

Όταν όμως το θερμόμετρο ανεβαίνει αυτή η κοινοτοπια ζεσκαίνεται και ο πολιτικός γίγας γίνεται πολιτικός νάνος γιατί πρέπει και αυτός να πάρει μια ξεκάθαρη θέση.

Είναι αλήθεια ότι στην κυρία πλειάδα και τώρα ο Παπανδρέου πήρε μια θέση. Πήρε τη θέση της Μοσχάς. Όμως έκανε σοβαρά λάθη που οδήγησαν στη Δύση.

Και αρχικά πήρε θέση ανοιχτά υπέρ της Αθήνας για την αξίωση του Καντάρι στα 200 μίλια στη Σύστη. Στη συνέχεια μετά την αμερικανική επιδρομή πήρε την πρωτοβουλία για την συγκλήση των υπουργών εξωτερικών των χωρών της ΕΟΚ και την καταγγελία της Αμερικής. Όμως δεν μπορούσε παρά να υπογράψει μια έμμεση καταγγελία της Αθήνας που διατίθενόταν στην κοινή ανακοίνωση των υπουργών εξωτερικών αν δεν πήρανε απομονωθεί σαν «επισκευαστικός» Παράλληλα στην Ελλάδα καταβέβαιε σαν Γ.Σ.Ε.Ε. σε στάση και διαδήλωση όχι μόνο ενάντια στις ΗΠΑ, αλλά και υπέρ του Καντάρι. Και αυτό δεν το έκανε όπως ανόητοι πιστεύουν οι δεξιοί γιατί πιέζεται από το λαό για τον απλό λόγο ότι ο λαός της Ελλάδας δεν σφραγίζεται καθόλου τον Καντάρι. Το βασικό στην Παπανδρέϊκη πολιτική δεν είναι τι λέει στα τραπέζια της ΕΟΚ, αλλά τι κάνει και τι λέει στην Ελλάδα.

Και εδώ στην Ελλάδα, ο τίπος και τα κρατικά μέσα ενημέρωσης της νέας δεξιάς οργάνωσαν υπέρ του Καντάρι. Αυτό μετράει πρώτα από όλα. Ποιός δηλαδή διαμορφώνει η συνείδηση των μαζών.

Στη συνέχεια ο Παπανδρέου προχώρησε στην υποδοχή του Σαχάτι. Αυτή ήταν μεσαιωνική προκλήση για τις ΗΠΑ και ο ερπυστής της Κηλύ άφησε να διαφύγει στις δηλώσεις του. Δεν ξέρουμε γιατί ο Σαχάτι έφυγε και ξαναγύρισε αλλά μπορούμε να υποθέσουμε γιατί τον γέ σπρωκτός. Ήταν μια πράξη καλής θέλησης της κυβέρνησης προς τη Δύση. Τα καστονά ταβάνια από τη φωτιά πάλι ο Κουτσούμπουρας κι ο Αρκοειδής του. Τι είπε ο Παπανδρέου στο Σαχάτι μετά από αυτή την απαγωγή ώστε ο τελευταίος επιστρέφοντας στη Λίβη να δηλώσει ότι έμεινε ευχαριστημένος από τα μέτρα ασφαλείας. Προφανώς από του είπε ότι πιέζεται από τους αμερικανούς και τους σκοτεινούς αντικανταρτικούς κύκλους μέσα στην κυβέρνηση του.

Ακριβώς πάντως αυτό είπε μετά από δύο μέρες η Μόσχα όταν με το Ταξό δήλωνε ότι «Υπαίτιοι κύκλοι σε αυτές τις χώρες καθίστανται υπεύθυνοι αυτής της απονομαρχικής ακραίας αυτής που έχουν αρχίσει οι μερικές επιθετικές των ΗΠΑ για να αποσταθεροποιήσουν τη Λίβη. Υπερκαταρτιστικά ενεργώντας με οδηγίες του δι-λίκου «υπαίτιοι» «εσκευαστικοί» η

απειλοία εισάγεται στην Αθήνα όπου γίνεται η συνέντευξη Τύπου και διαβάζει τους δημοσιογράφους».

Πρωτόμαγιά Της εναντίον Κουτσούμπουρας για πρώτη φορά γίνεται ανοιχτή καταγγελία από το σοβιετικό σοσιαλισμπεριαλισμό στην Ελληνική κυβέρνηση και μάλιστα σε έναν συγκεκριμένο υπουργό.

Πρόκειται για μια ομή επίβρυση στις διεθνείς σχέσεις της χώρας μας και κατατάσσεται τα κριτηριακά μας «δικαιώματα». Βέβαια ο εθνικός περήφανος πρην ποιητής μας άποια πάντα με τους Ρώσους δεν πάει ποτέ να ανοίξει το στόμα του.

Παρ' όλα αυτά κι ενώ η κυβέρνηση ήταν έτοιμη να βγάλει ένα στενωπό ανακοίνωσης για το κακό όνομα της αμερικανοφιλικής συγκρούσεως που πέρασε η ΕΟΚ προχώρησε μετά την πρώτη φάση καταγγελίας των αμερικανών στα πολιτικά μέτρα ενάντια στη Λίβη.

Εδώ ο Παπανδρέου έκανε το πιο άλογο. Υπογράψε τα μέτρα. Όλη του η στάση τον έχει κάνει πιστό στο Καντάρι. Δεν είναι τυχαίο που οι ΗΠΑ μόνο αυτόν δεν αιδώθηκαν την χειρωνακτική του Καντάρι. Έτσι υπογράψαμε ακριβώς επειδή είναι όλο αυτός. Όμως υπογραφή των μέτρων σημαίνει τήρηση των μέτρων, δηλαδή απελευθέρωση λιβανικών διπλωμάτων, δηλαδή ρήξη με τον Καντάρι.

Αυτό πάλι πολύ. Έτσι ο κυβερνητικός εκπρόσωπος κανονικά τοίμα 182 μοίρες δηλώνει ότι «Η Ελλάδα διατήρησε ζωηρότατο επιστάσεις τόσο για την απειλομαχικότητα των μέτρων που αποσκοπίζουν στο και για τους λόγους που τα εξαγορεύσαν. Προσπίπτει όμως η γρηγορά απαντήσει όπως θέλουμε και ε προσηγορία, για να μην καταγρηθεί και πάλι κακόβουλα ότι σεντρά με οποιοδήποτε τρόπο στη διάδοση της τρομοκρατίας». Σ' ότι αφορά την εξαγορή η η από τη χώρα μας τον σκελετωμένο μέτρον που αποσταθεροποιείται θα σημειώνεται από τη πολιτική τους τόσο οι εθνικές σχέσεις όσο και το αν θα υπάρξουν απτές αποδείξεις για την ανοχή συγκεκριμένων χωρών σε τρομοκρατικές ενέργειες, προς να που όπως είναι ενστό μέχρι σήμερα ότι είναι».

Με μια κίνηση χάλασαν όλα. Καλύτερα να μην είχε υπογράψει παρά να υπογράψει λέγοντας ότι αυτό ήταν ένας ελιγμός. Πως μπορεί να υπογράψει για απειλές όταν δεν έχει στοιχεία ότι η Λίβη σοβιοφίλη.

Από το τελευταίο είναι μια πληροφορία του κατά κόρον χρησιμοποιεί τώρα τελευταία ο ίδιος ο Καντάρι.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 6

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 1986

Η ΕΡΓΑΤΙΑ ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΤΙΣ ΤΥΧΕΣ ΤΗΣ ΣΤΑ ΔΙΚΑ ΤΗΣ ΧΕΡΙΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Εργάτες, εργαζόμενοι

Δύο μεγάλα φορτία σηκώνει σήμερα η χώρα κι' ο λαός μας: την εθνική κρίση και την οικονομική παρακμή.

Δύο μεγάλοι εχθροί έχει να αντιπάλαινει η εργατική τάξη.

Τον ιμπεριαλισμό και την αστική τάξη.

Έτσι ήταν εδώ και πολλά χρόνια στη χώρα μας. Αυτός ήταν ο εχθρός. Μόνο που άλλαξε το πρόσωπό του και οι τρόποι της επίθεσης του.

Η Πρωτομαγιά της εργατιάς κάθε φορά ξεκομμάριζε το νέο πρόσωπο του εχθρού και διαδήλωνε ενάντια του. Αυτό είναι το πρώτο καθήκον της. Το δεύτερο είναι ν' αναμετρηθεί τις δυνάμεις της και να διακρίνει τον εχθρό μέσα στις δικές της γραμμές.

Ποιος σφραγίζει την εθνική κρίση;

Οι πολιτικές ελιξιές στην Ελλάδα σφραγίζονται σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, από τη στρατηγική θέση της χώρας μας. Και το εθνικό είναι το μεγαλύτερο ζήτημα. Μεγαλύτερο και από το οικονομικό, παρ' όλο που αυτό είναι πιο χειροπιαστό και οδυνηρό τούτη τη στιγμή για το λαό μας.

Στη βάση του βρίσκεται ο ρωσο-αμερικανικός ανταγωνισμός για κυριαρχία στη Μεσόγειο. Η Ελλάδα μαζί με την Τουρκία φέρονε τις Πύλες της Μεσογείου προς τηνπύλη της Ρωσίας.



Στενά και Αιγαίο δεν είναι παρά ένας διάδρομος του Ρωσικού στόλου. Η σημερινή σοσιαλισμπεριαλιστική οικονομική Ρωσία, ο τέλειος αντιπόδος της παλιάς σοσιαλιστικής εφηνόφλης ΕΣΣΔ, θέλει να κρατήσει ανοιχτό αυτό το στρατηγικό δρόμο, για να περικυκλώσει την Ευρώπη από το Νότο.

Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός θέλει να φράξει αυτό το δρόμο στον ανταγωνιστή του για παγκόσμια ηγεμονία και να κρατήσει την υπεροχή του στόλου του στην Μεσόγειο.

Η ελληνιστοκρατική διαμάχη στο Αιγαίο και την Κύπρο είναι η ανοιχτή πληγή όπου τονη διαδροματίζεται ο ρωσο-αμερικανικός ανταγωνι-

σμός. Ο επετατισμός των τουρκικών στρατοκράτων με την κάλυψη του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, στην Κύπρο και το Αιγαίο, έσπρωξε ένα τμήμα της οργανώσεως τάξης της Ελλάδας προς τον σοσιαλισμπεριαλισμό.

Η ηρωική κλίμα Παπανδρέου για λογαριασμό του ισχυροτάτου αντιδραστικού κεφάλαιου ποικωκαλεί, έχει αναλάβει αυτό το «ιστορικό» χρέος. Να προσέσει τη χώρα μας στις στρατηγικές επιδιώξεις του σοσιαλισμπεριαλισμού. Όμως η σημερινή Ρωσία έχει αποδείξει πως αξιοποιεί τέτοιες διαθέσεις. Καταβροχθίζει τους σημάχους με μεγάλη τέρη βολήματα από όσο τους εχθρούς (Ισραηλινούς, Τσεχοσλοβακίς, Ν. Υεμένη).

Αξιοποιώντας το μίσος του λαού μας και την ανεμπιστοσύνη της άρχουσας τάξης προς τις ΗΠΑ, η ΕΣΣΔ έχει το απόλυτο πολιτικό πλεονέκτημα στην Ελλάδα.

Έτσι διαμορφώνεται μια πολιτική κατάσταση όπου αντανακλάται ανάμεσα στο σοσιαλιστικό της χροιά, ο βαθός διεθνής και τοπικός ενδοιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός.

Από τη μια μεριά στέκεται η αμερικανοφιλή και ιεροποιούσα Ν.Δ., η παλιά δεξιά, από την άλλη η ρωσοφιλή στρατηγική συμμαχία ΠΑΣΟΚ - φρεσοΚΚΕ που αποτελεί μια νέα δεξιά. Όσο περνάει ο καιρός αυτή η αντιπαράθεση των δύο μπλοκ της αστικής τάξης θα παίρνει και πιο οξυμενικές μορφές.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

ΟΙ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ ΦΕΡΝΟΥΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ

Είχαμε γράψει στο φύλλο της 29 Μάρτη της «Ν.Α.»

«Απτήν άλλη μεριά είναι σίγουρο ότι η μάχη της Συρίας λατρεύει με κύκλους όλο και μεγαλύτερης έντασης. Από τις συμμαχίες του '81 περάσαμε στη μικρή μάχη του '86. Η άλλη σύγκρουση οπότε γίνει θα είναι βαθύτερη και θα βρει και την αμερικανική αρμάδα πιο δυνατή αλλά και το σοσιαλισμπεριαλισμό πολύ πιο βαθιά μέσα στη Λίβη».

Πέρασε πολλές λίγος καιρός μέχρι να επαληθευτεί αυτή η πρόβλεψη. Η αμερικανική ομή και τρομοκρατική επίθεση και βομβαρδισμός της προτεινόμενης της Αθήνας και στρατιωτικών λιβανικών στόχων ήταν ένα θήμα πιο βαθύ και αποφασιστικό στην κλιμάκωση της αμερικανοφιλικής αντιπα-

ράσεως αλλά και ευρύτερα του αμερικανοροσικού ανταγωνισμού στην Μεσόγειο. Έχουμε να κάνουμε με το προανακρούσμα της ευρύτερης σύρραξης που προετοιμάζουν οι υπερδυνάμεις στην πόλη τους για παγκόσμια ηγεμονία.

Κάθε προεδευτικός και δημοκρατικός άνθρωπος πρέπει να καταδικάσει αυτήν την τρομοκρατική επίθεση ισχυρός του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Η καταστροφική προκλητική συμπεριφορά και η καταπάτηση από την πλειάδα του των στοιχειωδών κανόνων των διεθνών σχέσεων δεν μπορεί με κανένα τρόπο να δικαιολογήσει την ενέργεια αυτή.

Δεν πρόκειται για μια πράξη εναντίον στην τρομοκρατία, αλλά για την επιβολή της ηγεμονικής πολιτικής των ΗΠΑ στον τρίτο κόσμο και στην Ευρώπη.

Έτσι έχουμε και' απαράλληλη καταδικάσει και συγκρίσιμη στάση να καταδικάζουμε την καταστροφική πολιτική στον αραβικό κόσμο αλλά και στην Ευρώπη. Πρόκειται για μια πολιτική που βρίσκεται στην υπηρεσία του σοβιετικού σοσιαλισμπεριαλισμού με στόχο να επανομηθούν οι θέσεις του ανταγωνιστή της ΕΣΣΔ στην Ευρώπη και να ενισχυθούν ιδιαίτερα οι θέσεις της ΕΣΣΔ στον αραβικό κόσμο.

ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ
ΤΗΣ ΕΠΙΔΡΟΜΗΣ

Η αμερικανική επίθεση ισχυρός και η θεωρία της τιμωρίας η και της αμυνας δεν είναι παρά απλά προσχήματα που ακυρώνονται και από την παγκόσμια αλλά και από τη τοπική πολιτική των ΗΠΑ. Η προσηυτή επίθεση είχε δύο βασικούς στόχους.

Πρώτον ήθελε να επιβεβαιώσει την ισχύ των ΗΠΑ στο μεσανατολικό και αραβικό χώρο. Πραγματικά αυτή η υπερδύναμη έχει όξει ένα ισχυρό πλήγμα με την ήττα και εγκατάλειψη των θέσεων της στον Λίβη, έδαφος που διστωχός για τους λαούς κέρδισε ο ανταγωνιστής της η ΕΣΣΔ μέσω Συρίας.

Παραπέρα οι θέσεις της έχουν χυπηθεί σε όφελος του ανταγωνι-
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 6



